

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ὑποβάλλονται εἰς τὸν ἔλεγχον τῆς ἐπὶ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» ἐπιτροπῆς Δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. Ἀνοπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμορῆν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα εἰς τὰς Κυρίας γίρεται δεκτὴ.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν . . φρ. χρυσᾶ 6

Τιμὴ φύλλου λεπτὰ 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρόμηται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον
τῆς «ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ»
καὶ παρὰ τῷ βιβλιοπωλείῳ ΒΙΛΜΠΕΡΓ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ὁδὸς Μουσῶν καὶ Βουλῆς

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην
ἀπὸ 40 — 42. Π. Μ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἀναπτύξωμεν τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας παρὰ τῆ γυναίκι. — Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς εἰς τὸ γραφεῖον μας. — Αἱ διακοπαὶ τῶν μαθημάτων (ὑπὸ κ. Εὐφροσύνης Θ. Ζαρίση). — Ἡ ἐγκαταλειμμένη. — Ἡ προσήνεια (ὑπὸ κ. Ζαχαρούλας Λαμνῆ). — Ὑγιεινὴ τοῦ κάλλους (ὑπὸ κ. Ὀλγας Ἰβάνωφ). — Στοιχεῖα φιλολογίας διὰ νεάνιδας (ἐκ τοῦ γαλλικοῦ ὑπὸ κ. Χαρικλείας Γεωργιάδου). — Ἐπιστολὴ κ. Μαρίας Κ.). — Κρεμαστοῖχιποι. — Ποικίλα. — Ἐβδομαδιαῖον δελτίον. — Ἀλληλογραφία. — Οἰκογενειακὴ βιβλιοθήκη. — Θέατρον. — Συνταγῆ. — Ἐπιφυλλίς.

ΑΝΑΠΤΥΞΟΜΕΝ ΤΟ Αἶσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας ΠΑΡΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ

Ἐν τῷ τελευταίῳ ἡμῶν κυρίῳ ἄρθρῳ ἐπραγματεύθημεν θέματα ἀφορῶν εἰς τὴν διὰ τῆς γυναίκος ἐξαπλουμένην ὁσμῆρα διαφθορὰν καὶ κακοήθειαν. Ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἐπανερχόμεθα καὶ πάλιν, θεωροῦσαι καθήκον ἡμῶν νὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προτοχὴν νομοθετῶν τε καὶ νομοθετουμένων, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἐπὶ τῆς ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἡμῶν κατασκευαζομένης τύχης τῆς γυναίκος.

Τὸ κακὸν εἶναι τόσῳ ψιλαφητὸν, ὥστε πανταχόθεν καὶ παρὰ πάντων ἀναγνωρίζεται. Παραπονούμεθα διὰ τὴν γοργοῖς βήμασι βαινύσαν διαφθορὰν, ἀναγνωρίζομεν ὅτι αἱ νεάνιδες καὶ τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἀκόμη, δι' οὗ τρόπου μορφώνονται εἰςὶ κατάλληλα μᾶλλον πρὸς βορὰν τοῦ λυμαινομένου τὰς μεγαλοπόλεις Μινωταύρου τῆς διαφθορᾶς, ἢ πρὸς εὐτυχῆ ἐξασφάλισιν τοῦ βίου αὐτῶν. Πρὸς τί νὰ κρυπτόμεθα ὀπισθεν τῶν δακτύλων μας; ὁμολογήσωμεν ὅτι το ἀναγνωρίζομενον σήμερον κακὸν, προετοιμάσῃ ἡμῖν μέλλον γαγγραινώδες. Καὶ εἶναι μὲν παρήγορός πως ἡ ἀναγνώρισις αὐτῆ καὶ ἡ ὑπὸ πάντων ἀνομολογουμένη ὑπαρξίς τοῦ κακοῦ, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νὰ περιοριζόμεθα εἰς θρήνους καὶ ἀπελπισίας, ἐὰν ἔχωμέν τινα τῶν οἰκείων πάσχοντα, ὅπως θεραπεύσωμεν αὐτόν. Προσκαλοῦμεν εἰδήμονα ἰατρὸν, ὅστις ἐξετάζει τὴν πηγὴν τῆς ἀσθενείας, ἥς τὴν ριζικὴν θεραπείαν ἐπιλαμβάνεται.

Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν πληγῶν ὀφείλουσιν αἱ ἀρμόδιοι, ἐκεῖνοι δηλ. οὓς ἡ πολιτεία μισθοδοτεῖ πρὸς τοῦτο, οὓς διὰ τῆς ψήφου τῆς ἀναβιβάζει εἰς τὰ ὑψίστα τῶν ἀξιωματίων

νὰ ζητῶσι τὴν θεραπείαν τῶν κοινωνικῶν ἀσθενειῶν ἐν ταῖς ρίζαις αὐταῖς τοῦ κακοῦ.

Ὅπερ καὶ ἄλλοτε εἶπομεν ἐπαναλαμβάνομεν καὶ σήμερον. Ἡ νεῆνις παρ' ἡμῖν καὶ ἰδίᾳ ἡ κόρη τοῦ λαοῦ στερεῖται ὀδηγοῦ ἐν τῷ βίῳ αὐτῆς. Πάντες ὅσοι ὤφειλον νὰ ὀδηγῶσι καὶ προστατεύωσιν αὐτὴν, συντελοῦσιν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν ἀπώλειάν της. Δὲν θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς ἄνθρωπον ἔχοντα μέλλον καὶ ἀποστολὴν, ἀλλ' ὡς πρᾶγμα, ὅπερ ἀντὶ τῶν χιλιάδων δρ. καὶ ἀντὶ τῶν δωδεκάδων ἐσωροῦχων θὰ προσφέρωσι μετὰ ὀρισμένον χρονικὸν διάστημα.

Ἐὰν οἱ γονεῖς εἶναι πτωχοὶ, τότε αὐτὴ ἀφίεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς τὴν τύχην της, εἰς τὰς φιλαρέσκους κλίσεις της, ὅπως διὰ τούτων δελεάσῃ τὸν πρῶτον τυχόντα, ὅστις ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀπειρίας αὐτῆς, ὀδηγεῖ αὐτὴν εἰς τὴν κακοήθειαν καὶ διαφθορὰν.

Τίς καθιστᾷ προσεκτικὴν τὴν πτωχὴν παιδίσκη, τὴν ὀρφανὴν, τὴν ἐργάτιδα, τὴν κόρην τοῦ μεθύσου καὶ ἀσώτου πατρὸς, τὴν κόρην τῆς ἐργατικῆς γυναίκος; Τίς ὑποδεικνύει αὐτῇ τὸ πρὸ τῶν ποδῶν της χαινον βράχρον, οὗ ὁ βόρβορος ἐπικεκάλυπται πάντοτε δι' ἀργυρᾶς ἢ χρυσῆς καλύπτρας; Τίς εἶπεν αὐτῇ ὅτι ὁ ἔρων αὐτῆς ψεύδεται, ὅτι δύναται νὰ καταστρέψῃ τὴν ἀθωότητα αὐτῆς, ἵνα μετὰ τοῦτο μνηκτυρίζων αὐτὴν βυθίσῃ εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν ἀτιμίαν; Οὐδεὶς δυστυχῶς. Ἀφοῦ οὔτε πρὸς τὰς μὴ ἐγκαταλελειμμένας, ὡς αὐτὴν οὐδέποτε γίνεται λόγος περὶ τῆς διαφθορᾶς καὶ κακοθείας τῆς λυμαινομένης τὰ κοινωνικὰ ἡμῶν στρώματα, ὑπὸ τοῦ γελοίου, λέγει, φόβου μὴ προσβάλωσι τὴν αἰδῶ τῆς κόρης λέξεις καὶ φράσεις, ἅς μόνον τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της δύναται νὰ ἀκούσῃ αὐτῆ.

Ἄγνοεῖτε λοιπόν, σεῖ; οἱ αὐστηροὶ γονεῖς, ὅτι αἱ θυγατέρες ἡμῶν μανθάνουσι πολλάκις παρ' ἄλλων πλείονα τῶν ὅσων ἡμεῖς αὐτοὶ γνωρίζετε, ἀκριβῶς ἕνεκα τοῦ μυστηριώδους ὕφους, καὶ τῶν μακροσκελῶν παρεχάσεων καὶ ὑπεκφυγῶν, ἅς μεταχειρίζεσθε, ὅπως ἀποφύγητε φράσιν τινά, ἣν ἀκατάλληλον διὰ τὰ ἀκουστικά αὐτῶν ὄργανα θεωρεῖτε; Ἄγνοεῖτε ὅτι ἡ πολυτελής ἀνατροφή, ἣν δίδετε αὐτῇ, ἡ φιλαρέσκεια ἣν διὰ τοῦ θαυμα-

σμού σας επί τῷ κάλλει αὐτῆς ἀναπτύσσετε, ἡ λαιμαργία, ἢ διὰ τῆς πλουσίας τραπέζης σας ὑποθάλλετε, τὰ τοῦ Paul de Kock μυθιστορήματα, ἅπερ παρὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς πολλῆς δανείζεται, ἀποτελοῦσι, ἅμα τῷ τυχόν ἐκτροχιασμῷ τῆς ὕλικῆς εὐζωίας αὐτῆς, ὀλισθηρότατον διὰ τὴν ἀρετὴν αὐτῆς ἔδαφος καὶ ὅτι ἐὰν διαφύγῃ τοὺς ὀδόντας τοῦ χαινοντος τῆς διαφθορᾶς θηρίου ὡς κόρη, δυσκόλως θὰ διαφύγῃ αὐτοὺς ὡς γυνί. Πόσον ὤφειλε νὰ ἀπασχολῇ ὀλόκληρον τὴν κοινωνίαν ἡ ἐκφυρῆς αὐτῆς κατάστασις καὶ πόσον πάντες καὶ πᾶσαι ὀφείλομεν νὰ ἐργασθῶμεν, ἵν' ἀναπτύξωμεν παρὰ τῆς νέας κόρης ἀπασῶν τῶν κοινωνικῶν τάξεων τὸ αἶσθημα τῆς ἀξιοπρεπείας, τῆς τιμῆς, τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς, ὡς γυναικός, ἀποστολῆς.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι σάτειραι τῆς πατρίδος ἠδύναντο δικαίως νὰ κληθῶσιν αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἵτινες ἤθελον λάβει τὴν πρωτοβουλίαν νὰ σχηματίσωσι συλλίγους εἰς πάσας τὰς Ἑλληνικὰς πόλεις, ὅπως ἀπὸ κοινοῦ σκεπτόμεναι εὐρωσι τέλος τὸ κατὰλληλον μέτρον πρὸς περιστολὴν τοῦ ἐν τῇ γενέσει του ἔτι, εὐτυχῶς, εὐρισκομένου κακοῦ. Ὑπάρχουσι τῶσιν οἱ τρόποι, δι' ὧν δύναται τις νὰ προφυλάξῃ καὶ ἐξασφαλίσῃ τὴν τιμὴν ἐκεῖνων, αἵτινες ἀνὰ πᾶν αὐτῶν βῆμα προσκροῦσιν εἰς σκοπέλους κακοηθείας καὶ διαφθορᾶς.

Διατὶ νὰ ἀναμένωμεν τὴν πρωτοβουλίαν ταύτην παρὰ τῶν πλουτοκρατῶν μόνον δεσποινῶν; Ὁ πλοῦτος τῶν πλείστων τούτων ἀποτελεῖ πρίσμα, ὅπισθεν τοῦ ἑποίου ἀσθενῶς αὐταὶ βλέπουσι τοὺς κάτωθι αὐτῶν θνητούς.

Πόσαι παρὰ τῆ μέσῃ λεγομένη τάξει ἠδύναντο διὰ τῆς πρωτοβουλίας καὶ δράσεως αὐτῶν νὰ καταστῶσιν ἀληθεῖς εὐεργέτιδες τοῦ Ἑλληνισμοῦ;

Ο ΚΥΡΙΟΣ Α. ΡΑΓΚΑΒΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Μεγάλην καὶ χαρμόσυνον ἀγγέλλομεν ταῖς κ. κ. συναρχαῖσι τῶν ἡμῶν ἀγγελίαν.

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς, ὁ ἐπὶ μακρὰ ἔτη τιμῆσας ἐν Γερμανίᾳ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλλ. Κυβερνήσεως παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι Γουλιέλμῳ, ὁ διάσημος συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς, ὁ κατ' ἐξοχὴν φιλόλογος καὶ μοναδικὸς λογοτέχνης ἐπεσκέφθη ἡμᾶς, ἵνα ἐκφράσῃ ἡμῖν τὴν εὐαρέσκειαν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν» καὶ τῇ ἐπιτυχεί ἐκλογῆς συναρχαῖδων τιμωσῶν διὰ τοῦ γλαφυροῦ καλάμου αὐτῶν τὴν καινοφανῆ πῶς παρ' ἡμῖν γυναικεῖαν δημοσιογραφίαν.

Αἱ κολακτικαὶ τοῦ ἐξόχου καὶ μεγαλοφύου ἀνδρὸς παρατηρήσεις, ἐνέπλησαν ἡμᾶς ἀμέτρου χαρᾶς καὶ εὐχαριστήσεως, ἧς βεβαίως θέλουσι συμμετάσχει ἅπασαι αἱ Κυρίαί, αἱ διὰ τοῦ καλάμου αὐτῶν πλουτίζουσαι ἐκάστοτε τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν».

Ἡ ἐπιδοκιμασία ἀνδρὸς μουσοτραφεύς ἐκ τῶν ὀλιγίστων δυστυχῶς ἐναπομεινάντων παρ' ἡμῖν ἐκ τῆς γενεᾶς τῶν λογίων πατριάρχων τῆς νέας Ἑλληνικῆς γλώσσης, διακρινομένου δὲ ἐπὶ μεγαλοφυᾶ, ἢν σύμπασα ἡ Εὐρώπη ἐθαύμαζε καὶ ἐξετίμησε καὶ δυνάμενος ἀληθῶς νὰ κρίνῃ, ἀποζημιῶσιν ἡμᾶς διὰ τὴν ψυχρὰν ἀδιαφορίαν, ἢν οἱ τὰ τῆς παιδείας παρ' ἡμῖν διέποντες ἐπεδείξαντο ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου διδοῦσι, δὲ ἡμῖν τὸ θάρρος, ἵνα, ἀτενίζου-

σαι τὸ μέλλον μετ' ἐλπίδων μείζονος ἐπιτυχίας, πάντα μάχθον μοχθήσωμεν καὶ πάντα ἀγῶνα ἀγωνισώμεθα ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ βελτιώσεως τοῦ φύλλου ἡμῶν, οὗ τὸν προορισμὸν διὰ τῆς χαρακτηριζούσης αὐτὸν ἐμβριθείας καὶ διορατικότητος κάλλιστα κατενόησεν ὁ ἐξοχος ἀνὴρ, ὡς ἀληθῆς δὲ πατριώτης καθῆκον αὐτοῦ ἐθεώρησε, ἅμα τῇ ἀφίξει του νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἐνθαρρύνῃ ἡμᾶς εἰς τὸ ἐπιμοχθῶν πῶς καὶ ἀκανθῶδες ἔργον, ὅπερ ἔσχομεν τὸ θάρρος νὰ ἀναλάβωμεν, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ τὸ χαρτοφυλάκιον τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς διαπλάσεως τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ἐμπειστημένως ἐπέστρεφεν ἡμῖν τὸ ἀποσταλὲν τῇ οἰκογενεῖᾳ του φύλλον.

Καθῆκον λοιπὸν ἡμῶν θεωροῦμεν, ἵνα καὶ δημοσίᾳ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην ἡμῶν πρὸς τὸν ἐξοχον ἄνδρα, παρ' οὗ πολλὰ δύναται νὰ προσδοκᾷ ὁ ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ εὐτυχίας καὶ πάλιν νὰ δεχθῇ τοῦτον Ἑλληνικὸς λαός.

Ἄνδρες, ὧν στεῖρα δυστυχῶς κατήντησεν σήμερον ἡ Ἑλλάς, δέον νὰ μὴ ἀπομακρύνωνται αὐτῆς, ὅπως ἐπιχέωσιν ὀλίγον φῶς ἐπὶ τοῦ ψηλαφτοῦ σκοτούς, ἐν ᾧ ὡς τυφλοὶ καὶ ἀπεγνωσμένοι πλανώμεθα. Τοιούτων ἀνδρῶν ἡ ἐπιδοκιμασία ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς τὴν μεγίστην τῶν ἀμοιβῶν καὶ τὴν ὑψίστην τῶν ἱκανοποιήσεων, ἢν ἠδυνάμεθα νὰ ποθήσωμεν ἐν ταῖς ἀπαρχαῖς τοῦ δημοσιογραφικοῦ ἡμῶν βίου.

ΑΙ ΔΙΑΚΟΧΑΙ ΤΩΝ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ
Α'.

Ἄντι νὰ συμμετάσχω καὶ ἐγὼ εἰς τὴν χαρὰν τῶν μητέρων ἐκεῖνων, αἵτινες τέλος ἀπολαμβάνουσι μετ' ἠδονῆς τὴν μετὰ τῶν τέκνων αὐτῶν δίμηνον ταύτην ἀπὸ κοινοῦ ζωὴν, προτιθεμαι νὰ ἐξετάσω τὴν περίοδον ταύτην τοῦ ἔτους ὑπὸ ἐπισημοῦ σοβαρωτέρων.

Ἡ περίοδος τῶν διακοπῶν τῶν μαθημάτων, ἧτις φαίνεται προωρισμένη διὰ τὴν τέρψιν καὶ ἀπόλαυσιν τῶν τε γονέων καὶ τέκνων, συνεπάγεται οὐχ ἥττον καθήκοντα, ὧν ἡ παραμέλησις ἀξιόμμεπτος διὰ τε γονεῖς καὶ τέκνα τυγχάνει, συναπαγομένη ἐπιβλαβεῖς συνεπειᾶς ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν τέκνων ἡμῶν.

Πολλοὶ γονεῖς εὐτυχεῖς διότι ἔχουσι τέλος πλησίον τῶν τὰ προσφιλῶν ταῦτα τέκνα, ἅτινα αἱ περιστάσεις ἀπομακρύνουσιν αὐτοῖς κατὰ τὸ λοιπὸν τοῦ ἔτους, καταγίνονται, ἵνα παράσχωσιν αὐτοῖς πᾶσαν περιποίησιν καὶ θωπείαν, καθῆκον αὐτῶν θεωροῦντες νὰ διασκεδάσωσι τὰ τέκνα αὐτῶν, ἀποζημιῶντες τὸν τρόπον τινὰ αὐτὰ διὰ τὸν ἐν τῇ σχολῇ περιορισμὸν τῶν.

Ἀφίνουσιν αὐτὰ νὰ κοιμῶνται μέχρι τῆς 9ης καὶ 10ης πρωϊνῆς ὥρας, μετὰ τοῦτο ἐπιτρέπουσιν αὐτοῖς νὰ περιφέρωνται ἡμίγυμνα σκεδὸν καὶ ἀντημέλητα ἐφ' ὅσον ἐπιθυμοῦσι τοῦτο. Ὑποκύπτουσιν εἰς ἅπασας τὰς ἰδιοτροπίας τῶν δυστυχῶν αὐτῶν, τὰ ὅποια τὸσον περιορίζονται καθ' ὅλον τὸ ἔτος.

Ποῖον δὲ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ βίου τούτου;

Πρῶτον: πρὶν ἢ δεκαπενθήμερον παρέλθῃ οἱ γονεῖς ἀποκαμόντες καὶ ἀπογοητευθέντες ἐκ τῶν ἰδιοτροπιῶν τῶν τέκνων αὐτῶν, ἀναμένουσιν ἀνοπομόνως τὴν ποθητὴν ἐκείνην τοῦ Σεπτεμβρίου ἡμέραν, καθ' ἣν τέλος θὰ ἀπαλλαγῶσι τῶν

μικρῶν τούτων τυράννων. Τὰ παιδιὰ ἀφ' ἐτέρου ἀνωσιν ἐκ τοῦ ἀσκόπου αὐτῶν βίου, ἡ δὲ ἐλλείψις ἀσχολίας τινὸς καίτοι κατὰ τὸ φαινόμενον εὐχάριστος κουράζει αὐτὰ μετ' οὐ πολὺ δὲ καὶ ταῦτα ἐπιθυμοῦσι τὸν τακτικὸν τῆς σχολῆς βίον μετὰ τῶν συμμαθητῶν καὶ καθηγητῶν αὐτῶν. Ἀλλὰ τὸ κκεῖν δὲν περιορίζεται μόνον ἕως ἐδῶ: διότι δικαίως τοῦ τρόπου τούτου ἐντὸς ὀλίγων ἐβδομάδων καταστρέφεται τὸ κάλον, ὅπερ ἐπετεύχθη διὰ τε τῶν προσπαθειῶν καὶ θυσιῶν διδασκάλων τε καὶ μαθητῶν ἐπὶ ὀλόκληρον ἔτος.

Τὸ παιδίον ὅπερ δὲν ἐγείρεται ἐνωρὶς ἢ δὲν συγκατατίθεται, νὰ ἐργάζεται τακτικῶς νὰ εἶναι εὐκατάστατον κ.τ.λ. εἰμὴ διότι ὁ κανονισμὸς τοῦ σχολείου, ἐν ᾧ δικαίται, ἀπαιτεῖ τοῦτο: τὸ παιδίον ὅπερ δὲν εἶναι πεπεισμένον, ὅτι ὁ βίος αὐτοῦ δέον νὰ ῥυθμισθῇ ἐπὶ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ σχολικοῦ βίου καὶ ὅπερ γνωρίζει, ὅτι οἱ γονεῖς αὐτοῦ, θὰ τῷ ἐπιτρέψωσι νὰ ῥυθμισῇ τὰ κατ' αὐτὸ ἄλλως, τὸ παιδίον τοῦτο ἀποστρέφεται τὸν σχολικὸν βίον, ζῆ δὲ μετὰ τῆς προσδοκίας τῆς ἀναμενομένης ἀνεξαρτησίας του, ὅπως ἀκωλύτως ἀκολουθήσῃ τὰς τάσεις αὐτοῦ.

Ἡ ὑποταγὴ καὶ ἐκτέλεσις τῶν καθήκοντων αὐτοῦ ἐν τῇ σχολῇ εἶναι προσπεποιημένα. Ἐντεῦθεν ἡ ἐπιθυμία τῶν νεκρῶν δεσποινίδων, αἵτινες συνδέουσιν ἀδιαφόρως τὴν τύχην τῶν μετ' οἴου δήποτε, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀποκτήσωσι τὴν ἐλευθερίαν ἐκείνην, δι' ἧς θέλει ἐπιτραπῇ αὐταῖς, νὰ μένωσιν ἐν τῇ κλίνῃ μέχρι τῆς ἐνδεκάτης ἀναγινώσκουσαι μυθιστορίαν τινά. Διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀποζημιῶνται, ὡς λέγουσι διὰ τὰς πρωϊνὰς ὥρας, ἃς ἐκέρδιζον ἐν τῇ σχολῇ, χωρὶς νὰ ἐννοῶσιν ὅτι εἰς οἶκον δήποτε ἡλικίαν καὶ κοινωνικὴν θέσιν καὶ ἂν εὐρίσκηται τις, δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ γάνῃ τὸν καιρὸν του εἰς μάτην, καὶ ὅτι καθ' ὅλον τὸν βίον ἡμῶν, ἀνάγκη νὰ ὑποτασθῶμεθα ἀλλήλοις. ἐὰν ἐπιθυμῶμεν νὰ ζήσωμεν καλῶς μετὰ τῶν ὁμοίων μας.

Εὐ. Θ. Ζαρίφη.

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ὁμίχλη καλύπτει τὴν πόλιν Α. Σταγόνες βροχῆς ἤρρισαν ἤδη πίπτουσαι ἐκ διαλειμμάτων ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων πεζοδρομίων. Γυνὴ τις ὑπερτριακοῦτος κατήρχετο τὴν στιγμὴν ταύτην διὰ τῆς ἐρήμου ἀνθρώπων μεγάλης ὁδοῦ. Λεπτότατον ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς χρήσεως φάρμακα ἐκάλυπτε τὸ ἰσχνόν, ἐκνευρισμένον καὶ καχεκτικὸν αὐτῆς σῶμα. Ἡ κεφαλὴ τῆς ἦν κεκαλυμμένη διὰ λεπτοῦ λευκοῦ μανδυλίου, ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ὁποίου προεξείχον τρίχες λευκοφαῖαι ἤδη, καίτοι ὡς προεῖπομεν ἡ γυνὴ αὐτὴ ἦτο νέα: οἱ πόδες αὐτῆς γυμνοὶ περικνημιδίων ἔπλεον ἐντὸς πεδίων ἐφθαρμένων καὶ ἀκανονίστων. Τὸ ἰσχνόν καὶ ἀσχημὸν σῶμα αὐτῆς ἐρρίγει ἐν τῇ θερινῇ ταύτῃ περιβολῇ καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούοντο. Τὸ ὄστεῶδες καὶ ὑποκίτρινον πρόσωπον αὐτῆς, οἱ προεξέχοντες γνάθοι καὶ τὸ λίαν κυρτὸν τοῦ μετωπικοῦ ὀστού ἐσχηματίζον βαθυτάτας ὀπὰς, ἐν αἷς ὀφθαλμοὶ φαιόχροες πυρετωδῶς ἐντὸς τῶν κογχῶν αὐτῶν περιστροφόμενοι με βλέμμα ἀπλανές, ἔδιδον εἰς τὴν φυσιογνωμίαν αὐτῆς ἐκφρασκιν ὄλος παραδόξον. Ἡ ρίς κυρτὴ, τὸ στόμα μέγα, ἀλλ' ὑπὸ λευκοτάτων ὀδόντων κεκοσμημένον ἀπετέλουν σύνολον τύπου ὄλος ἰδιορρυθμοῦ καὶ ἀσυνήθους. Ἡ πείνα, ἡ στέρσις, τὰ πάθη εἶχον

ἀποτυπώσει βεβαίως τὴν σφραγίδα αὐτῶν ἐπὶ τοῦ προσώπου τούτου, ἐν τῇ ἐμβριθεί τοῦ ὁποίου μελέτη διεγίνωσκε τις εὐγένειαν αἰσθημάτων ἀλλὰ καὶ δειλίαν ἀκατανίκητον.

Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἐφαίνετο ἐξηνητημένη. Ἐβάδιζε τυχαίως καὶ ἀσκόπως πῶς: τέλος ἔστη πρὸ τῆς θύρας ἐργασταίου γυναικεῖων φορεμάτων καὶ ὑπερικήσασα τὴν δειλίαν αὐτῆς εἰσῆλθεν. Γυνὴ εὐτραφῆς καὶ πολύσαρκος φέρουσα ἀνά χειρὰς ἐσθῆτα πλουσιαν συνήνησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ πρώτου διαδρόμου.

Τί θέλετε; Ἐργασίαν.— Δὲν ὑπάρχει: ἔχομεν πλῆθος ἐργατιδῶν, ἃς θὰ ἀπολύσωμεν ἐλλείψει ἐργασίας. Ἡ σκηνὴ αὐτὴ ἐπανελήφθη τρίς ἢ τετράκις εἰς τέσσαρα διάφορα ἐργαστάσια. Ἡ δυστυχῆς γυνὴ ἐφαίνετο ἀποκαμουσα: καὶ σήμερον νῆστις, εἶπεν: θεέ μου!! ἃς ἀπέβησκα: ἄλλως τε ὁ βίος μου εἶνε τόσο ἀσκοπος: οὐδένα ἔχω εἰς τὸν κόσμον, ὅπως ἐνδιαφέρωμαι διὰ τὴν ζωὴν, καὶ ἀπόφραξις ἀγρία καὶ ἀπελπίς ἐφάνη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς.

Εἶχε νυκτώσει ἤδη καὶ ἡ δυστυχῆς ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν πτωχικὴν τρώγλην τῆς ἀγούσαν. Μικρὰ κύων ἐπιφανείσα ἠκολούθει αὐτὴν κατὰ βῆμα: αὐτὴ ἀκούσασα τὸν ὀπισθεν τῆς βηματισμὸν ἐστράφη καὶ εἶδε τὸ χάριεν ζῶον, ὅπερ ὠραϊότατον μετὰ τοῦ πλουσιωτάτου περιλαίμιου τοῦ ἐφαίνετο ἐπικαλούμενον τὴν προστασίαν τῆς. Ἡ πτωχὴ γυνὴ ἐμεδίασε πικρῶς: πτωχὸν ζῶον ἐχάθη, περιεπλανήθη: τί νὰ σὲ κάμω ἐγὼ; μήπως ἔχω καὶ ζῆρον ἔστω τεμάχιον ἄρτου, ἵνα σοὶ δώσω καὶ ἠκολούθησῃ τὸν δρόμον τῆς. Τὸ ζῶον ἐξηκολούθει ἀκολουθοῦν αὐτὴν, πηδῶν θωπευτικῶς καὶ παίζον μετὰ τῆς ἐσθῆτος τῆς. Ἡ δυστυχῆς ἐστράφη καὶ πάλιν: τί θέλεις λοιπὸν ἀπὸ ἐμέ; εἶπεν: ἄλλ' ἰδοῦσα τὸ περιλαίμιον ἐσκέφθη, ὅτι ἴσως ἐπ' αὐτοῦ ἦν κεχαραγμένον τὸ ὄνομα τῆς ἀπωλεσάσης τὴν κύνα, καὶ ὅτι φέρουσα αὐτὴν πρὸς ἐκείνην θὰ ἐλάμβανεν ἴσως τι πρὸς ἀμοιβήν. Ἐλαβε τὴν κύνα ἀνά χειρὰς, ἀφῆρσε τὸ περιλαίμιον, ἐν ᾧ ἀνέγνωσε τὴν λέξιν «πιστή». Τοῦτο ἦν τὸ ὄνομα τῆς κυνός, ὥστε ματαία ἐλπίς: ἀλλ' ἡ κύων δὲν κατήρχετο τῶν χειρῶν τῆς, ἀλλ' ἐθώπευε καὶ ἔλειγε τὰς χεῖρας αὐτῆς μετ' ἀγάπης.

Νὰ με δὰ περιφρονᾷ δὲν εἶχον νὰ φάγω, ἐμελέτων αὐτοκτονίαν καὶ ἰδοὺ ἐγὼ φέρουσα εὐθνήνην ἄλλης ὑπάρξεως: τῶρα ἀντινὰ σκέπτομαι τί θὰ φάγω ἐγὼ, ἢ πρὸ δύο ἡμερῶν νῆστις, σκέπτομαι τί θὰ δώσω εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ ζῶον, τὸ ὅποιον δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀφήσω εἰς τὸν δρόμον. Ἐμπρὸς λοιπὸν μικρὰ μου: ἐὰν σοὶ εὖρω τροφὴν δι' ἀπόψε, τότε ἀναβάλλω δι' αὔριον τὸ σχέδιον τῆς αὐτοκτονίας μου: τίς οἶδε, ἴσως μοὶ φέρῃς τύχην καὶ ταῦτα εἰπούσα προσεβίβαί νὰ στεγνώσῃ τὴν μικρὰν κύνα διὰ τοῦ βεβρεγμένου φορέματός τῆς, παρατηροῦσα συγχρόνως δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ ἀνακαλύψασα δύο ἢ τρία ὀστά πρὸ τῆς θύρας μαγειρείου τινος. Ἐ! ! τί κάμνεις ἐκεῖ καλὴ γυναῖκα!! εἶπεν αὐτὴ ἡ ἐπὶ τοῦ κατωφλοῦ τῆς θύρας ξενοδόχος. Συνάξω ὀστά τινὰ διὰ τὴν μικρὰν κύνα: ἔλα νὰ σοὶ δώσω ἐγὼ ἐναπομεινάντα φαγητὰ καὶ τεμάχια τινὰ ἄρτου, ὅπως διαθρέψῃς αὐτὴν καὶ αὔριον, διότι δὲν μοὶ φαίνεται εἰς θέσιν νὰ ὑποβάλλῃσαι εἰς ἐξοδα καὶ διὰ τὴν κύνα σου.

Ἡ πτωχὴ διηγήθη τὴν ἱστορίαν τῆς κυνός, πρὸς ἣν, ὡς ἔλεγε, ἤσθανετο μεγάλη συμπάθειαν: ἔλαβε τὰ φαγητὰ τῆς

ξενόδοχου και τους έναπομειναντας αροτους και διπυθύνθη εις το δωμάτιόν της, ένθα έγεματίσε μετά της μικράς κυνός και χάρις εις αυτήν· ή κύων μετά το γευμα έφαινετο λίαν κύχαριστημένη, έχαιρεν, έλχηε τας χειρας της νέας Κυρίας της και ή δυστυχής γυνή ήσθάνετο έν αυτή χαράν και ήδονήν άπερίγραπτον. Έσκέφθη ότι ή κύων ήτο βρεγμένη και το ύποτρέμον και ριγούν σωμα αυτής τή επέβαλε την ιδέα, να εξέληθη και ζητήση παρά της γείτονος έν ή δύο τεμάχια ξύλου, όπως θερμάνη αυτήν.

Τα ξύλα έδόθησαν και θερμή πυρά έστέγνωσεν άμφοτέρων το κάθυγρον σωμα. Η πτωχή γυνή ήσθάνθη μεγάλην άνακούφισιν· ή μικρά κυων, άφού έπαιξεν όλίγον, έκοιμήθη παρά τους πόδας της κυρίας της, ήτις παρεδόθη εις ύπνον ευχάριστον και ήσυχον ανθρώπου εκπληρώσαντος ήδη εύαρεστον καθήκον. Την επαύριον ήγέρθη λίαν ένωρίς, σκεπτομένη ότι ώφειλε να έργασθ ή, ίνα τραφή αυτή τε και ή προσφιλης Πιστή, ήν κατεθώπευσε και ήν έθεώρει πλέον ως ύπαρξιν συνδεδεμένην μετά της ιδιικής της ζωής και ήν ώφειλε να προστατεύη και αγαπά. Ησθάνετο ήδονήν ή πτωχή, διότι επί τέλους είχε και αυτή όν τι, έστω και ζών, όπερ τή άνήκε δικαιοματικώς, και ούτινος ή ύπαρξις εξηρτάτο εξ αυτής. Τέλος ήγάπα και αυτή και ήσθάνετο ότι άντηγαπάτο. Τί τα θέλετε; Υπάρχουσιν έν τώ κόσμω άνθρωποι, ους όλοι αγαπώσιν, όλοι περιποιούνται· υπάρχουν όμως και άπορρατισμένοι· πάτησ συμπαθείς και διψώντες διά λέξιν γλυκεϊαν και παρήγορον.

Η πτωχή γυνή εξέηλθε με την σταθεράν άπόφασιν να εύρη έργασίαν, υπερένικησε την συνήθη δειλίαν της και τέλος κατώρθωσε να τή δοθ ή έργασία, δι' ής εκέκδιζε μίαν δρ. την ήμέραν· βεβαίως ή μικρά κύων τή έφερε την εύτυχίαν. Αί ήμέραι παρήρχοντο εύτυχείς· ή πτωχή ειργάζετο κερδιζουσα ήδη δύο δρ. Έλάτρευε την μικράν κύνα, ήτις τή άνταπέδιδεν ευχάριστως τά έσα. Αί ώχραι παρειά της ήρχισαν να χρωματίζωνται, το πολύρρακον φόρεμά της άντικατεστάθη διά καινουργούς εύπρεπιζομένη δε έπιμελώς εξήρχετο άνα πάνταν Κυριακήν εις περίπατον μετά της λατρευτής Πιστης της.

Ητο ή πρώτη Μάϊου· ή πτωχή μας έσκέφθη, ότι καλόν ήχ ήτο να εξήρχετο μετά της Πιστης εις έξοχικόν περίπατον, τον όποιον ή μικρά κύων ήγάπα τόσο· και άμ' έπος άμ' έργον· προητοίμασε το λιτόν πρόγευμά της, όπερ περιετύλιξεν έντός καθαροτάτου χειρομαχτου και μετά τουτο διπυθύνθη μετά της κυνός της εις κήπον, ένθα πολύς κόσμος συνέρρεε και ή Πιστή έπαιξε μετ' άλλων κυνών. Αϊφνης, Κυρία τις διασχίζει το πλήθος, έρχεται προς την πτωχήν μας φίλην και τή λέγει· πού εύρες το κυνάριον αυτό; είναι ιδιόν μου· μετά τουτο άρπάζει το ζών και άπομακρύνεται. Η δυστυχής έμεινεν άναύδως· εύρέθη λοιπόν και πάλιν μόνη και έγκαταλειμμένη· ή κύων άναγνωρίσασα την παλαιάν Κυρίαν της ήκολούθησεν αυτήν, έγκαταλιπούσα την ευεργέτιδά της· ψεύδος λοιπόν ότι οι κύνες είναι πιστότεροι των ανθρώπων· ή δυστυχής έκυψε την κεφαλήν, και έν μια στιγμή άπασα ή ζωή αυτής μετά του τρομερού παρελθόντος έπανήλθεν εις την μνήμην της· είχε και αυτή άλλοτε οικογένειαν, είχε γονείς καλούς και τιμωμένους· πλην φεύ! ή μήτηρ της έρασθεισα

κακοήθους ανθρώπου άπήχθη παρ' αυτού, έγκαταλείψασα σύζυγον και μονογενές θυγάτριον. Ο πατήρ αυτής παρεφρόνησε· ξένοι παρέλαβον την μικράν, ένόσω δε υπήρχε τι εκ της πατρικής αυτής περιουσίας συνετήρουν αυτήν, καιτοι μετεχειρίζοντο αυτήν ως υπέρετρίαν· μετά ταυτα έγκατέλιπον αυτήν εις την τύχην της. Συγγενής του πατρός της γνωρίζων την ύπαρξιν μικράς κτηματικής περιουσίας εις άλλην πόλιν, ένύμφρυσεν αυτήν μετά του υιού του· παραπίσαντες δε αυτήν να δωρησθαι τώ συζύγω την περιουσίαν, εξεδίωξαν μετά τουτο αυτήν διά ξυλοκοπημάτων και ύβρεων· τί υπέστη ή δυστυχής· αυτή μόνον το έγνώριζε· είχε βρουνη πλέον την ζωήν ταύτην. Ηγέρθη ως τρελλή και διπυθύνθη προς τον οικίσκον της· οι πόδες της έκλονίζοντο· έν τή ταραχή της δεν είχε αισθανθ ή, ότι ή ώρα είχε παρέλθει και ότι ή νύξ από πολλού ήδη είχε ρίψει επί τηςγής τον μέλανα πέπλον της. Ηρχισε να τρέχη· τάφρος πρό ήμερών άνεωγμένη εύρίσκετο πρό των ποδών της· έν ή ήμα έτι και το κλονιζόμενον αυτής σωμα εξηρανίσθη έντός της τάφρου και γδοϋπος μονότονος και θλιβερός άντήχησεν εις την ερημίαν της νυκτός.

Την επαύριον οι γείτονες μη ιδόντες αυτήν επιστρέψασαν ήρχισαν να άνησυχώσιν. Είδοποίησαν την άστυνομίαν, ήτις μετά πολλάς έρεύνας εύρε πτώμα σεσηπόσ έντός βαθείας τάφρου, επί του στομίου της οποίας μικρά κύων εθρήνει από δύο ήμερών ήδη την θανούσαν ευεργέτιδά της.

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΑΡΕΤΑΙ Α'.
Η ΠΡΟΣΗΝΕΙΑ

(Συνέχεια ήδε προηγ. φύλλον)

Πρό πάντων δε και κατ' έξοχήν ή πρακτική της ανθρωπίνης άρετης, ή έλεημοσύνη θα δώση τας ουσιώδεις ιδιότητες του εύτυχούς χαρακτήρος. Η έλεημοσύνη τώ όντι, ήτις συνίσταται εις την έπιθυμίαν του να φανή τις ώφέλιμος και άρεστός, δεν προδιαθέτει όλωσ φυσικώς εις ευμενή ύποδοχήν· δεν προλαμβάνει την δυσπιστίαν και την ύποψίαν, και δεν δίδει, μετά της ένδομύχου εκείνης χαράς της συνοδευούσης τας καλās πράξεις, την έκφρασιν εκείνην της εύτυχίας και αγάπης, ήτις προσελκύει την συμπάθειαν και άφοπλίζει την κακήν θέλησιν·

Όσαύτως διά της έλεημοσύνης μαθαίνει τις να συγχωρή, να μη προσβάλληται εύκόλως, διότι δεν δύναται να ύποθέση τους κακούς σκοπούς των άλλων, να είναι τέλος εύτυχής διά την εύτυχίαν των άλλων, ως και να συμπαθ ή εις τα δεινά των.

Δήλον λοιπόν γίνεται, ότι εις αγαθός χαρακτήρ δεν είναι άπλώς ή εκδήλωσις της καλής διαθέσεως και της ευθυμίας· είναι τουναντίον ή αίτία της καταστάσεως ταύτης του πνεύματος της προερχομένης εκ της ένασκήσεως των χριστιανικών άρετών των πηγάζουσών εκ της έλεημοσύνης. Φαιδρός χαρακτήρ ούδέποτε είναι άντάξιος ύμναλου χαρακτήρος· ευθυμία ακράτητος ήπαράκαιρος προκαλεί πλειοτέρους έχθρους ή φίλους.

Εάν τα προτερήματα του χαρακτήρος είναι άναγκαία εις τον άνδρα, ως βοηθούτα αυτό μεγαλώς έν τώ άπαύστω του βίου άνών, είναι πολλώ μάλλον άναπόφευκτα εις την γυναίκα.

Η άποστολή μας δεν συνίσταται τώ όντι εις το να προ- παρασκευάσωμεν την ήσυχίαν και την εύζωϊαν των προσφιλεστάτων ήμιν, να προσελκύωμεν περι την οικογένειαν έγκαρδίους φίλους, φαιδρά πρόσωπα, να καταπραΰνωμεν τας λύπας και να τας παρηγορώμεν· πώς θα ήδυνάμεθα να πράξωμεν τουτο, εάν δεν κατείχομεν την γαλήνην και την ήρεμίαν της ψυχής, ήτις επιτρέπει να κινώμεν όλα τα έλατήρια της καρδιάς και του πνεύματος·

Όφείλομεν λοιπόν να γινώμεθα ύπόδειγμα, διδάσκουσα, εις τα τέκνα μας την μετριοφροσύνην και την προσήνειαν, και έπιβαλλόμενα εις τους υπερετούντας ήμας χωρίς να τους προσβάλλωμεν ουτε να τους ταπεινώσωμεν· πώς δε θα κατορθώσωμεν τουτο, εάν δεν διδαχθώμεν ένωρίς να κυριεύωμεν των ψυχικών ήμών τυχρών·

Εκ της μητρός πρό πάντων τα τέκνα λαμβάνουσι τα πρώτα διδάγματα, άτινα άφίνουσιν έν αυτοίς ίχνη διαρκή. Αί άρεται αί ένσπειρόμενα ούτω από της μικράς ήλικίας διαμένουσιν ως είδος τι κληρονομίας.

Η επίδρασις της μητρός έμμένει καθ' όλον τον βίον του ανθρώπου· ή μήτηρ λοιπόν δύναται να δώση εις το τέκνον της, διά των έαυτης παραδειγμάτων ως και διά των μαθημάτων της, τα τόσοσ πολύτιμα και τόσοσ άναγκαία έν τώ βίω προτερήματα ταυτα του χαρακτήρος.

Εάν είνε αληθές, ως δοξάζουσιν οι μισόκοσμοι παρατηρηταί, ότι έν ήλικία εξήκοντα έτών είνε τις τοιοϋτος οίος και ό έν ήλικία δέκα έτών, πόσον είνε άναγκαίον να διαπλάσση τις την νηπιακήν ήλικίαν και καλώς να την προικίξη! Έγώ, ούδέποτε απέδέχθην την θεωρίαν ταύτην, νομίζω δε, διότι είδον πολλά παραδείγματα, ότι ή θέλησις και ή έπιμονή υπερникώς και τας χειροτέρας κλίσεις· τουτου ένεκα προπαθώ ν' άναδείξω τα πλεονεκτήματα ενός εύτυχούς χαρακτήρος και να καταδείξω ότι δύναται ν' άποκτηθώσιν.

Εύτυχής έσομαι, αν αί σκέψεις αύται δυνήθωσι να χρησιμεύσωσιν εις τας των άναγνωστριών μου, αίτινες θα κοπιάσωσιν όλίγον όπως άποκτήσωσιν άρετήν, ής ό θεός ήθέλησε να ταις άφήση την άξίαν μόνον, βεβαίως άντι των πλεονεκτημάτων άτινα έδωρήσατο αύταις.

Ο θεός Πλάστης δεν μάς έπλασε τελείας, αλλά μάς έκαμε βεβαίως έπιδεκτικās τελειοποιήσεως, έν δε τή άμοιβή τή έπιφυλασσομένη εις τους άγώνας ήμών, έγκειται το μέγα μυστικόν πασών των φαινομενικών άνισοτήτων, καθ' ών έγειρεται ή ανθρωπίνη υπερηφάνεια.

Αθήναι· Ιουλίου 45 4887.

Ζαχαρούλα Λεωνή.

ΥΓΙΕΙΝΗ ΤΟΥ ΚΑΛΛΟΥΣ

Τί λέγεται καλλονή; Την έρώτησιν ταύτην δύναται τις, κατά τον Άρίστοτον να απευθύνη μόνον προς τυφλούς. Άλλως τε ή λέξις καλλονή προώρισται άποκλειστικώς σχεδόν διά την γυναίκα. Το άσχημον φύλον έχει βεβαίως το δικαίωμα να έπωφελήται των συμβουλών των διδομένων προς το ώραιον προς διατήρησιν της καλλονής αυτού, άλλ' ό άνήρ δύναται να είναι και άσχημος δύναται μάλιστα να κάμη όσην θέλει κατάχρησιν του δικαιώματος τουτου.

Διά την γυναίκα όμως το κάλλος είναι υποχρεωτικόν. Η

υγιεινή κατέχει σπουδαίαν θέσιν όσον άφορά εις την καλλονήν του σώματος, εις την ώραίνσιν των θελήγητρων αυτού και εις βελτίωσιν των κακώς έχόντων μελών αυτού. Διά των νέων της επιστήμης προόδων ή υγιεινή έτελειοποιήθη, εις τρόπον ώστε βλέπομεν σήμεραν τους εκ γενετής χωλούς, κυφούς και άναπήρους θεραπευόμενους διά της έρθοπαιδείας της τόσοσ επιτηδείως διά του μηχανισμού τροποποιήσεως την φύσιν.

Εις την υγιεινήν λοιπόν (την αληθή ιατρικήν του μέλλοντος) έναπόκειται να ένδυναμόνη και εξευγενίξη το άρμονικόν τουτο σύνολον, εξασφαλίζουσα έξωτερικώς το φυσικώς άνάλογον μετά του εύσχημου και κανονικου. Ίδου ποίος ό όρισμός του κάλλους.

Η υγεία είναι ό φλοιός ό περικαλύπτων τον μαργαρίτην τουτον· είναι ή δύναμις ή διατάττουσα και αληθώς συντηρούσα την καλλονήν. Ίνα όμως ή υγιεινή προλάβη πολλας άσχημίας δέον να προϊσταται από της παιδικής αυτής άνατροφής, όπως ρυθμίση έγκαίρως τά τε φυσικά και πρίσκτητα έλαττώματα, διότι από της στιγμής, καθ' ήν ό παίς άναπτύχθ ή και το σωμα σχηματισθ ή και στερεωθ ή δυσκόλως πλέον τα φυσικά και έπίκτητα έλαττώματα θεραπεύονται.

Όλγα Ίβαννώφ.

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΔΙΑ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

(Εκ του Γαλλικου, υπό Α. SAGOUS).

Περί αισθητικής, σκοπός και όρια αυτής.—Πώς ή τέχνη προκαλεί τον προς την φύσιν έρωτα.— Αί όρυς του Γέσνερ.— Όρισμοί του καλου, άπάρχοσι πράγματι τοιοϋτοι.— Δύο είδών αλήθειαι έν ταις τέχναις και έν τή φιλολογίαι.—Τό χάριεν.—Τό ύψηλόν.— Η συμμετοχή ήμών έν τή δημιουργίαι του καλου.— Παρατηρήσεις του Γρετρού

Η φιλολογία ως και αί καλαι τέχναι παρέχουσιν ήμιν ριδικαίτεραν τινά ήδονήν, όλωσ πνευματικήν. Άλλ' αισθανόμεθα την ήδονήν ταύτην, χωρίς να άναζητώμεν να ένδιαφερόμεθα διά την φιλοσοφικήν φύσιν αυτής, ή να εξετάζωμεν τίνι τρόπω ό τεχνίτης παρέσχεν ήμιν αυτήν. Η διπλή αύτη περιεργία γεννάται παρά μεν τώ ανθρωπώ καθ' ήν στιγμήν ή κρίσις άρχεται κατισχύουσα των λοιπών διανοητικών δυνάμεων και χειραγωγηθείσα παρά της πείρας. Παρά δε τοίς έθνεσι μετά την παραγωγήν των άριστοτεχνημάτων· μετά τον αιώνα του Περικλέους έν τή άρχαιότητι· μετά την εποχήν της άναγεννήσεως κατά τους νεωτέρους χρόνους. Τότε παράγονται αί Ποιητικαι και αί Ρητορικαι ήτοι αί θεωρίαι επί της τέχνης του ποιητου και του ρήτορος· τέλος έρχεται ή φιλοσοφία, ήτις άναζητεί έν τή ψυχή ήμών τας άρχάς και τους κανόνας της τέχνης, προσθέτουσα ούτως εις έαυτήν νέον κλάδον μελετών.

Αισθητική επεκλήθη παρά των Γερμανών, ό κλάδος ούτος της φιλοσοφίας, ούχι τόσοσ επιτυχώς, ως μη άποδιδούσης της λέξεως ταύτης το παρ'αυτών σημαίνμεγον, ήτοι την επιστήμην του καλου έν τοίς πριϋοσι της φύσεως ή της τέχνης.

Ηδη εξετάσωμεν τί έστι καλόν. Πλην ένταύθα εύρισκόμεθα πρό μεγάλης δυσχερείας, καθότι υπάρχουν περιπου τοσοϋτοι του καλου όρισμοί, όσοι και φιλόσοφοι περί το μέγα τουτο ζήτημα άσχολήθέντες.

Οὐδὲν ἀπλούστερον λέγει τις ; καλὸν εἶναι τὸ ἀρέσκον. Οὐχὶ λέγει ἕτερος : τὸ καλὸν δὲν εἶναι καλὸν διότι ἀρέσκει, ἀλλ' ἀρέσκει διότι εἶναι καλόν. Τὸ ἀληθές, λέγει τρίτος τις, εἶναι ὅτι τὸ καλὸν ἐγκρατεῖται ἐν ταῖς ἀναλογίαις. Ἐν τῇ ἐντελεῖ ἀρμονία τοῦ μέσου πρὸς τὸν σκοπὸν, ὑποστηρίζει τέταρτος τις. Ἀπὸ τοῦ ὀρισμοῦ δὲ τούτου μέχρι τῆς ἰδέας ὅτι καλὸν εἶναι τὸ ὠφέλιμον, μικρὰ ἢ ἀπόστασις, δι' ἧ καὶ τελευταῖός τις λέγει : τὸ καλὸν ἐφημέριως ἀρέσκει, ἐὰν σὺναμα δὲν εἶναι καὶ ὠφέλιμον. «Ω ! ὦ ! παρακτρεῖ εὐφύης αἰσθητικός, ὁ Ἀπόλλων τοῦ Βελθεδέρου εἶναι «καταλλήλοτατα κατεσκευασμένος, ὅπως διὰ τοῦ δεξιῦ βραχίονος κρατῆ φανὸν φωταερίου. Ἐὰν τὸν μεταβάλλετε οὕτω αἰεὶς κηροπήγιον, μήπως τὸ ἀριστοῦργημα τοῦτο θὰ ἦνε καλὸν «διότι θὰ ἐκπληροῖ τοιοῦτον προορισμὸν ; Καὶ περὶ τῆς λαμπρᾶς κόνεως τῆς καλυπτούσης τὰς πτέρυγας τῆς ψυχῆς, τί αἰλέγετε ! Καὶ τὸ χάριεν τοῦ ῥόδου χρῶμα εἰς τί χρησιμεύει ; ἀυποβοηθεῖ τὴν πτήσιν τοῦ ἐντόμου, αὐξάνει τὴν ὁσμὴν τοῦ «άνθους ; ὄχι, ὄχι !» — Ἄλλως τε καὶ ἡ φιλοσοφία ἀντὶ τὴν ἐπιμένη ἀναζητοῦσα τελείους τοῦ καλοῦ ὀρισμούς, ἐπεδόθη εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν στοιχείων καὶ εἰς τὴν μελέτην τῶν ποικίλων αὐτοῦ ἐκφάνσεων.

Παρατήρησον, μεταξὺ ἄλλων, ἐκεῖνο, ὅπερ ἄλλως τε, προσηθάνθη καὶ ὁ κοινὸς νοῦς, ὅτι καλὸν εἶναι τὸ καλὸν ἦτοι διάφορον τι ὅλως καὶ ἀνεξάρτητον πάσης ἄλλης γνώσεως, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε τὸ ἀληθές, οὔτε τὸ ὠφέλιμον, καίτοι βεβαίως τὸ καλὸν εἶναι πάντοτε ἀληθές, οὐδόλως τὴν ὠφέλιαν ἀπολακτιζόν. Πάντες ἀναγνωρίζουσιν ὅτι μία τῶν ὑψηλοτέρων τοῦ καλοῦ ἰδιοτήτων, εἶναι τὸ ἐντελὲς ἄδωρον αὐτοῦ καὶ ὅτι ὁ Θεὸς παρέχων ἡμῖν τὴν ἰδιότητα τοῦ αἰσθάνεσθαι τὸ καλόν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν ἰδέαν καὶ προαίσθησίν τινα τῶν ἀπαράβλητων ἀπολαύσεων, πνευματικῆς ὅλως ὑπάρξεως.

Οὐχὶ διότι αἱ αἰσθήσεις ἡμῶν ἀναισθητοῦσι πρὸς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ καλοῦ, ἀπεναντίας. Ἡ ψυχὴ αἰσθάνεται τὸ καλόν, ἀλλ' ἵνα ἀντιληφθῇ αὐτοῦ ἀνάγκη ἔχει τῶν αἰσθήσεων, αἵτινες εἶναι οἱ ἀναγκαῖοι μεσάζοντες μεταξὺ τοῦ καλοῦ καὶ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, μεσάζοντες, οἵτινες ὅμως οὐδόλως τὸν προορισμὸν αὐτῶν θὰ ἐξεπλήρουν, ἐὰν δὲν ἐφροντίζομεν νὰ τοὺς ἐξασκήσωμεν. Δι' ἧ ἀντὶ νὰ θλιβώμεθα διὰ τὴν ἀνάγκη ἢ ἔχομεν τῶν αἰσθήσεων, ἀνοιξόμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν, ὅπως κάλλιον βλέπωμεν, τὰ ὅσα ὅπως κάλλιον ἀκούομεν, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν παρὰ τῆς ζωγραφικῆς καὶ τῆς μουσικῆς θείας ἀπολαύσεις. — Ἄνοιξόμεν δὲ ἐπίσης τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ πνεύματος ἡμῶν, ἀσκήσωμεν τὰς διανοητικὰς μας δυνάμεις, ὁμοῦ καὶ τὴν μνήμην ἐὰν θέλωμεν, ἵνα τὰ γράμματα καθυδύνωσι τὴν ζωὴν μας.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει. Χρῆστος Γεωργιάδου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΜΕΤ' ΑΠΑΝΤΗΣΕΩΣ

Κυρία

Εἶμαι τριακονταετής· δύναμαι νὰ φέρω πῖλον λευκὸν στραγγύλον ὡς τὸν τῆς δεκαεπταετίδος θυγατρὸς μου ; Ὁ σύζυγός μου εὐρίσκει ὅτι τὸ τοιοῦτον μὲ κάμνει πολὺ νέαν καὶ ὅτι φαίνομαι μᾶλλον ἀδελφὴ ἢ μήτηρ τῆς θυγατρὸς μου (ἀλλὰ μήπως τούτο εἶναι κακόν ;) Ὁ σύζυγός μου δὲν φαίνεται ἐκ τῶν λόγων του τοῦλάχιστον ὅτι ἀρέσκει αὐτῷ ἢ

παρατεινομένη νεότης μου. Ἐὰν ἐφαινόμην γραῖα, δὲν θὰ μὲ ἤγάπα ἴσως καὶ ὅμως δυσαρρεστέεται διὰ τὴν νεότητά μου, δι' ἣν τόσον ἐγὼ χαίρω. Εὐαρεστήθητε, Κυρία, νὰ μὲ δώσετε τὴν γνώμην σας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου· βασιζομένη εἰς τὴν ἀπάντησίν σας, ἥτις βεβαίως ἔσται ὑπὲρ ἐμοῦ διατελώ

Ἀπάντησις: Φίλη Κυρία! Καίτοι διατρέχω τὸν κίνδυνον νὰ ὑποπέσω εἰς τὴν δυσμένειαν ὑμῶν τε καὶ πολλῶν ἀναγνωστριῶν, τολμῶ οὐχ ἤττον νὰ ὁμολογήσω ὅτι ὁ κ. σύζυγός σας ἔχει μέγα δίκαιον, θεωρῶν ἐπιβλαβές καὶ κινδύνον τὸ νὰ φαινησθε ἀδελφὴ τῆς θυγατρὸς σας.

Ἡ μήτηρ δέον νὰ ἐμπνέη καὶ ἐπιβάλλῃ σέβας· δὲν ἐξετάζομεν ἐὰν αὕτη εἶναι εὐειδής ἢ οὐ, ἢ ἐὰν ἡ καλλονὴ τῆς παρατείνεται ὅσον καὶ ἡ ζωὴ τῆς. Μήτηρ ἐννοοῦσα τὴν ἀποστολὴν τῆς καὶ τὰ ἐκ ταύτης ἀπαρρέοντα καθήκοντα δὲν δύναται νὰ ἐπιθυμῇ νὰ φαίνεται ἀδελφὴ τῆς θυγατρὸς τῆς, διότι βεβαίως ἀπόλλυσιν αὕτη παρ' αὐτῇ πᾶν δικαίωμα σεβασμοῦ ἐπιβαλλομένου ὑπὸ τῆς ἡλικίας.

Ἡ παροιμία «Τὸ ῥάσο δὲν κάμνει τὸν καλόγηρον» εἶναι ψευδὴς καὶ ἀληθὴς ἐνταυτῷ, ὡς ὅλαι αἱ παροιμίαι· εἶναι ἀληθές ὅτι τὸ ῥάσο δὲν μεταβάλλει τὴν καρδίαν τοῦ ὑποκριτοῦ, ἀλλὰ τοῦτο οὐ μόνον μεταμορφοῖ τὴν φυσιογνωμίαν, εἰς τρόπον ὥστε πρόσωπον εὐειδές καὶ διακεκριμένον νὰ μεταβάλληται εἰς ἄσχημον καὶ τάνάπαλιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἦθικόν αὐτὸ μεταβάλλει.

Διατὶ ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια νὰ περιτυλίσσωμεθα διὰ μελανῶν κρεπίων, ὅταν ἔχωμεν τὸ δυστύχημα νὰ χάσωμεν προσφιλὲς ὄν ; Διότι εἶναι ἀσυμβίβαστον νὰ περιβληθῇ τις ἐρυθρὰ χρώματα, ἐνῷ ἡ καρδία του εἶναι μαύρη. Ἄρα τὸ χρῶμα καὶ σχῆμα τοῦ φορέματος διερμηνεύουσι τὰ αἰσθητά ἡμῶν ;

Διατὶ ἐμπικρίζουσι γυναῖκα γραῖαν, φέρουσιν ἀνοικτὰ χρώματα ; Διότι φαίνεται ἀσυμβίβαστος ὁ σοβαρὸς χαρακτήρ τοῦ γήρατος μετὰ χρωμάτων νέων, διότι ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὁ χαρακτήρ μας συνάδει πρὸς τὸ ἐνδύμα μας.

Πῶς θέλετε λοιπὸν ἡ θυγάτηρ σας νὰ σᾶς ὑπακούῃ, ἐὰν εἰς τὸ πρόσωτόν σας βλέπῃ ἀδελφὴν μᾶλλον ἢ μήτηρα ; Πῶς θέλετε οἱ ἄλλοι νὰ σέβωνται αὐτὴν πλησίον σας, ἐὰν οἱ τρόποι σας, ἡ ἐνδυμασίᾳ σας, προκαλῶσι τὰς αὐτὰς μὲ ἐκείνην φιλοφρονήσεις καὶ χαριεντισμούς ;

ΚΗΠΟΙ ΚΡΕΜΑΣΤΟΙ

Εἰξεύρετε πόσον ὠραία κοσμεῖται ἡ αἴθουσα διὰ τῶν φυσικῶν ἀνθῶν καὶ πῶς αὕτη κατὰ τὸν συρμόν μεταβάλλεται εἰς χλοερὸν κήπον. Ἐκεῖνο ἰδίᾳ ὅπερ καὶ τὴν ὄρασιν τέρπει καὶ ὀρραίζει τὴν αἴθουσαν καὶ τοὺς ἀντιθαλάμους, εἶναι οἱ ἀφηρημένοι ἐκεῖνοι κηπίσχοι, οἱ ὑπενωμιζόντες ἡμῖν ἐν μικρῷ τοὺς κρεμαστοὺς κήπους τῆς Σεμιράμιδος, ἐν τῶν ἐπτὰ θαυμάτων τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

Ἄλλ' οἱ τοιοῦτοι κήποι δυσκόλως ποτίζονται χωρὶς νὰ ὑγράνωσι καὶ κηλιδῶσιν τὰ ὑπ' αὐτοῦς ἐπιπλα. Ἴνα λοιπὸν ἀποφύγητε τὸ δυσάρεστον τοῦτο ἀκολουθήσατε τὴν συμβουλὴν μου. Ἄγοράσατε μέγαν σπόγγον πρόστυχον, εἰ δυνατόν τρεῖς τέσσαρας, ὅς ἐνόησατε· βυθίζετε αὐτὸν εἰς θερμὸν ὕδωρ, ἕως ὅτου ἀπορροφήσῃ αὐτό. Μετὰ τούτο ἀποσταλάζετε αὐτό, κατὰ τὸ ἥμισυ· εἰς τὰς ὀπὰς δὲ αὐτοῦ ῥίπτετε παντὸς εἶδους σπόρους ἐκ τῶν ἀποτελούντων τὰς συνήθεις χλόας ἐν μεγάλῃ, ἐννοεῖται, ποικίλῃ καὶ ἐκ τῶν εὐκολώτερον καὶ ταχύτερον ἀναπτυσσομένων. Τὸν σπόγγον τοῦτον τοποθετεῖτε προ-

σφινῶς ἐπὶ μεγάλου δοχείου ἐν τόπῳ εὐαέρῳ καὶ εὐήλῳ, ἐκάστην δὲ πρῶταν ἐπὶ μίαν ἐβδομάδα βρέχετε αὐτὸν δι' ἐλαφρᾶς βροχῆς καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ. Μετ' ὀλίγον ὁ σπόγγος βλαστάνει καὶ ἀποκτᾷτε παμμειγρῆστην καταπρασίνην ἢ ποικιλόχρουν σφαῖραν, ἣν κρεμάτε ἢ εἰς τὸ διάμεσον τὸ θυρῶν καὶ παραθύρων ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης διὰ πρᾶσινης ταινίας καὶ ἣν ἐκάστην πρῶταν καταβρέχετε χωρὶς νὰ διατρέχητε, τὸν κίνδυνον τῆς ῥοῆς τῶν ὑδάτων.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε. Φ. Τρίπολι. Εὐχαρίστως, ἀλλ' οὐχὶ ἀμέσως διότι τὸ πολυάσχολον τῆς θέσεώς μας, δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπει. — Καν Μ. Ρ. Κωνσταντινουπόλι. Διότι αἱ αὐτὸς γυναῖκες εἶναι πολὺ φιλάρεσκοι. Καν Δ. Ν. Μόναχον. Εὐχαριστοῦμεν χρήματα ἐλήφθησαν. — Καν Δ. Κ. Πάτρας. Εἰς ὅταν ὀλίποτε ἡλικίαν ὀνομαί τις νὰ δοκιμάσῃ, ἐὰν ἔχη κλίσην, θα κατορθώσῃ ἴσως νὰ διασκεδάσῃ τὴν εὐαίτην. Καν Μ. Ρ. Κάϊρον. Δὲν γνωρίζω διδάσκαλον ἔχουσαν τὰ πρόσωπα ταῦτα καὶ ἀποφασίζουσαν νὰ ἐκπαρτηθῇ. — Καν Μ. Ρ. Σμύρνην. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Καν Σ. Κ. Τήνον. Χρήματα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Καν Σ. Φ. Ἰδραν. Ἀποστελλόμεν. — Καν Β. Σ. Μέθανα. Εὐχάριστον δὲν δυνάμεθα. — Καν Μ. Π. Σόρον. Εἰς Ἀθήνας εὐρίσκετε τὸ ξύλον μετὰ τῶν σχετικῶν ῥαγαλίων καὶ σχεδίων εἰς τὸ κατάστημα τοῦ κυρίου Μάϊφαρτ. Καν Κ. Ν. Σόρον. Πικρὸν λευκὸν ναί' ἀλλ' ἀποφύγετε τὰς ἐπ' αὐτοῦ χρωματιστὰς ταινίας. — Καν Δ. Η. Λιβερπούλ. Κολοκυντικώτατον, ἐγγνωμονοῦμεν ἀπεστάλησαν. — Καν Θ. Δ. Σμύρνην. Ἀναμένομεν. — Καν Γ. Κ. Κηποῖν. Κατάλογος ἀποστέλλεται προσεχῶς. Εὐχαριστοῦμεν δι' ὑγεινήν. — Καν Μ. Α. Πάτρας. Ἐίπομεν πολλὰς περὶ ἐπισκεπτῶν ἢ Κυρία οὐδέποτε ἀποστέλλει ἐπισκεπτῆριον πρὸς Κύριον, ἀδιάφορον ἐὰν εἶναι ἄχρηστος μήπως οὗτος δὲν εἶναι ἀνήρ ; — Καν Α. Θ. Αἴγιον. Ἀποστέλλομεν εὐχαριστοῦμεν, ἀλλὰ δις τῆς ἐβδομάδος ἀποβήσεται κοπιώδες. — Καν Ε. Α. Ρουχτσούκιον. Σχετικὸν ἄρθρον δημοσιεύομεν σήμερον. — Καν Θ. Π. Λευκωσίαν Κύπρου. Εὐγνωμονοῦμεν σώματα ἀπεστάλησαν. — Καν Β. Τ. Β. Α. Σάμου. Χρήματα ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν σώματα 40 ἀπεστάλησαν. — Καν Δ. Δ. Ὀδησσόν. Χρήματα ἐλήφθησαν καὶ εἰκόνας, ἐγγνωμονοῦμεν γράφομεν. — Καν Κ. Κ. Δρέσδην. Ἐλήφθη εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ. Γ. Κεφαλληνίαν. Ἀποτανήθη πρὸς τὸν ἰατρὸν σας. — Καν Α. Μ. Μασσαλίαν. Εἰς ναί, ἡμεῖς ὄχι. — Καν Π. Δ. Καλάμας. Ἐλήφθησαν εὐχαριστοῦμεν. — Καν Μ. Δ. Ταϊγγάνον. Παρέπεσαν ἴσως ἢ ὑπεξήρησαν ἀποστέλλομεν.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ διάσημος ἠθοποιὸς Σάρα Βερνάρ μετὰ τὴν ἐξ Ἀμερικῆς ἐπάνοδόν της μετέβη εἰς Λονδίον, ἐνθα μεταξὺ ἄλλων παρέστησεν ἐσχάτως καὶ τὴν Θεοδώραν Σαρδου μετὰ τσαύτης ἐπιτυχίας, ὥστε ἐνθουσιωδῶς ἀνευφημήθη ὑπὸ τοῦ δημοσίου, ἐν ᾧ προεξήρχε ὁ πρίγκηψ τῆς Οὐαλλίας, ὁ βασιλεὺς Γεώργιος τῶν Ἑλλήνων μετὰ τοῦ διαδόχου, ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος Βίκτωρ τῆς Οὐαλλίας, οἵτινες ἐπεδειξάντο τὴν ἀνυπομονησίαν τοῦ νὰ ἴδωσι τὴν διάσημον ἠθοποιὸν, εὐρεθέντες ἐν τῷ θεωρεῖῳ τῶν πολὺ πρὸ τῆς ὑψώσεως τῆς αὐλαίας. Ἐν γένει δὲ τὸ τιμῆσαν διὰ τῆς παρουσίας του τὰς παραστάσεις τῆς κ. Σάρας Βερνάρ κοινὸν ἀνέκην εἰς τὴν ἐκλεκτοτέραν κοινωνίαν τοῦ Λονδίνου, ἐνθα ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἡ διάσημος γυνὴ ἀειθαλεῖς δρέπει δάφνας.

Πολλὰ μέχρι τοῦδε ἐγράψασαν περὶ τῆς πολυτελείας τῶν περιβολῶν καὶ τῶν πλουσίων ἀδαμάντων τῆς διαστήμου ἠθοποιῦ, ἥτις ὡς φύλακα τῶν θησαυρῶν της μετεκομίσαστο ἐξ Ἀμερικῆς ὠραιότατην νεκρὰν τίγγριν, ἣν ἀποκαλεῖ Tigrette. Τὸ μικρὸν θηρίον ὑπεραγαπᾶται ὑπὸ τῆς ἰδιοτρόπου Κυρίας του, ἥτις, ὡς λέγει, πεισθεῖσα περὶ τῆς τῶν ἀνθρώπων θηριωδίας, ἀφιέρωσε τὴν ἐναπομένουσαν ὑπὸ τοῦ τέκνου της στοργὴν εἰς τὸ εὐγνωμον ζῶον, ὅπερ καίτοι ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν δεικνύει τοὺς λευκοὺς δόντας του εἰς τοὺς ἀδιακρίτους

ξένους, πρὸς τὴν κυρίαν του ὅμως φέρεται μετὰ μεγάλης στοργῆς καὶ ἀγάπης.

Διατᾶται ἡ μικρὰ Tigrette ἐντὸς τοῦ δωματίου τῆς κυρίας της, μάγειρος δὲ εἰδικὸς ἦν ἐντεταλμένος διὰ τὴν τροφὸν αὐτῆς, τὴν συνισταμένην ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ κρέατος βοείου ὀπτοῦ. Μετὰ τὸ πρόγευμα ἡ Tigrette ἀναπαύεται καὶ ἡ Σάρα Βερνάρ ἐπιβάλλει ἀπόλυτον σιγὴν εἰς τοὺς παρεστώτας, ἵνα μὴ τυχὸν διακόψωσι τὸν ὕπνον τοῦ προσφιλοῦς ζῶου, τοῦ πολυτίμου φύλακος τῶν σπανίων καὶ πλουσιωτάτων ἀδαμάντων τῆς διαπρεποῦς ἠθοποιῦ.

Αἱ Ἀγγλικαὶ Ἐφημερίδες ἀγγέλλουσιν ὅτι ἡ δεσποινὴς Aguela Ramsay ὑπέστη τὰς διδακτορικὰς ἰατρικὰς αὐτῆς ἐξετάσεις τυχοῦσα τοῦ ἐπιζήλου βαθμοῦ Ἄριστα. Ἡ δεσποινὴς Ράμσεϊ εἶναι ἡ τρίτη πτυχιούχος θυγάτηρ τοῦ σὺρ Ramsay de Baufl καὶ ἀνεψιὰ τοῦ καθηγητοῦ Γεωργίου Ράμσεϊ τοῦ πανεπιστημίου τοῦ Γκλάσκωφ.

Δὲν εἶναι ἀκόμη εἰκοσαετίας καὶ εἰσῆλθε πρὸ τριετίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Καμπριτζ, ἐνθα διέπρεψεν ἐπὶ φιλομαθείᾳ, εὐφυῖα καὶ ἐτοιμότητι πνεύματος.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Βικτωρία προσέφερεν ἐσχάτως ὅλως παράδοξον δῶρον πρὸς τὸν γαμβρὸν αὐτῆς εὐτυχεστάτον θνητὸν, πριγκηπα Βάττεμπεργ τὸν συζευχθέντα τὴν ἀγαπητὴν αὐτῆς θυγατέρα πριγκηπήσαν Βεατρικὴν, ἥτις ἀπῆχθάνετο τὸν καπνὸν καὶ χάριν τῆς ὁποίας ὁ πρίγκηψ εἶχεν ἐγκαταλείψει τὴν προσφιλῆ αὐτῷ τοῦ καπνίζεῖν συνήθειαν.

Ἡ βασίλισσα λοιπὸν Βικτωρία, ἵνα ἀνταμείψῃ τοῦτον διὰ τὴν θυσίαν του ταύτην, παρεσκεύασεν αὐτῷ κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ Ἰουβιλίου της ἐκπληξίν ὅλως ἀπροσδόκητον. Παρεσκεύασε δι' αὐτὸν ἐν Οὐίνδσορ καπνιστήριον δωμάτιον, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου φαίνεται ἀναφύεν φυτὸν καπνοῦ τεχνητόν, ἐν σχήματι κολοσσαίας καπνοσύριγγος, περιβαλλόμενον ὑπὸ γῆς καταφύτου ἐξ ἀνατολικῆς καπνοῦ· οἱ τοῖχοι εἰσὶ κεκαλυμμένοι ὑπὸ ὑάσματος ῥαβδώτου σχηματίζοντος πολυποικίλους φυτείας καπνοῦ, τὰ δὲ ἐπιπλα εἰσὶ κατεσκευασμένα ἐκ διασταυρωμένων καπνοσύριγγων. Ὁ εὐδαίμων πρίγκηψ ἀπεξήμιώθη πληρέστατα διὰ τὴν ὀλιγοχρόνιον νηστείαν, εἰς ἣν εἶχεν ὑποβληθῇ.

Πρὸς τὴν σύζυγον τοῦ λόρδου δημάρχου τοῦ Δουβλίνου, ὡς ἀντιπρόσωπον τῶν Ἰρλανθῶν γυναικῶν, ἐπαρουσιάσθη κατ' αὐτὰς πρεσβεία ἐξ Ἀγγλίδων γυναικῶν, ἥτις παρουσίασεν αὐτῇ ἀναφορὰν, φέρουσαν 40 χιλιάδας ὑπογραφὰς Ἀγγλίδων γυναικῶν, ὑποσχόμενων νὰ ἐξασκήσωσι πάσαν αὐτῶν τὴν ἐπιρροὴν πρὸς ἀνάκλησιν τοῦ περι ἐξαναγκαστικῶν μέτρων νόμου, καὶ δι' ἧς παρακαλοῦσιν τὰς Ἰρλανθᾶς γυναῖκας νὰ ὑποφέρωσι μεθ' ὑπομονῆς τὰς πιέσεις καὶ ἐξορίας τῶν συζύγων αὐτῶν, πεποιθῆναι ὅτι ἐν ὀλιγίστῳ χρονικῷ διαστήματι τὰ δεινὰ αὐτῶν θέλουσι παύσει.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΕΛΛΑΣ. — Ἀκύρωσις τῆς ἐκλογῆς τοῦ κ. Α. Συγγροῦ. Κινητὰ καύματα ἀφόρητα διὰ τὸ ζωικὸν βασίλειον, ἀλλ' ὀφελιμώτατα διὰ τὴν ὠριμανσιν τῆς σταφίδος, ὑπὲρ ἧς ὑποχωροῦμεν.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ. — Ἀπασαν τὴν προσοχὴν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου ἔλκυσε κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἡ ἀναγόρευσις τοῦ πρίγκηπος Φερδινάνδου τοῦ Κοβούργου, ὅστις ἔδωκε τὸν νενομισμένον ὄρκον καὶ ὑπέγραψε τὸν συνταγματικὸν χάρτην τῆς Βουλγαρίας τὴν παρελθούσαν Δευτέραν, μεθ' ἧς τοῦ ὑπουργείου παραιτηθέντος ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Σταμπούλωφ ὁ σχηματισμὸς νέου ὑπουργείου. Ὁ πρίγκηψ ἐν προκλήσει αὐτοῦ πρὸς τὴν συνέλευσιν τιλοφορεῖ ἑαυτὸν ἡγεμόνα τῆς Βουλγαρίας ἐλέῳ Θεοῦ καὶ βουλήσει ἔθνικῃ.

Ἡ Ρωσσία ἀπήθνηε πρὸς τὴν Πύλιν διαμαρτύρησιν κατὰ τοῦ Φερδινάνδου καὶ παρεκάλει τὰς Δυνάμεις νὰ συμμετάσχωσι τῆς διαμαρτυρητέως, ἐπιπροσθέτουσα ὅτι ἡ ὑπὸ τοῦ πρίγκηπος Φερδινάνδου διεκδίκησις ἐξουσίας ἀποτελεῖ θρασυτάτην προσβολὴν κατὰ τὸν δίκαιον τῆς Εὐρώπης καὶ καταφανῆ παραβίασιν τῆς βερολινέου συνθήκης, ἢ, ἐὰν αἱ δυνάμεις σπέρξωσι, δὲν δύνανται νὰ ἐλπίζωσι παρὰ τῆς Ρωσσίας τὴν τήρησιν τῶν ὑπολειπομένων διατάξεων τῆς συνθήκης.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΕΙΜΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΙΑΣ ΟΙΚΙΑΣ. — Ἀξιολογώτατον σύγγραμμα καὶ δεξιότατὸ αὐτοῦ μετάφρασις περιλαμβάνονται εἰς ὄρατον τεύχος ἄρτι ἐκδοθὲν καὶ ἐπιγραφόμενον «Εἶμαι βασίλισσα μιᾶς οἰκίας» ἢ «Ἀναμνήσεις μιᾶς νεονύμφου».

Ἡ διήγησις Ἰταλῆς συγγραφεύς Κα Tommasina Guida διηγείται τὰς ἐντυπώσεις νεονύμφου, αἰσθανθείσης ζωηρότατα τὴν ἀπὸ δεσποσύνης εἰς δέσποιναν μετατροπὴν τῆς, περιγράφουσα μετὰ πολλῆς λεπτότητος καὶ χάριτος ἅπασαν τὴν ἐσωτερικὴν καὶ ἐξωτερικὴν δράσιν, ὑπ' ἧς κατέχεται ἡ νεῆνις γενομένη κατὰ τὴν φράσιν τῆς συγγραφέως «Βασίλισσα μιᾶς οἰκίας».

Ἡ Ἑλληνὶς μεταφραστὴς Αἰκατερίνα Βουλπιώτου διὰ τῆς ἐξόχου αὐτῆς κριτικῆς διαγνώσασα τὰ πολλὰ προτερήματα τοῦ ἔργου καὶ διὰ τοῦ ἰδίου αὐτῆς ταλάντου περιβαλοῦσα αὐτὸ μὲ ὄρατον ἑλληνικὴν στολὴν μεταδίδει εἰς πάντα φιλόμοισον ἔργον τερπνόν, διδακτικὸν καὶ πολλῆς περιεργίας ἄξιον. ὄπερ ἡ γαλλικὴ φιλολογία τὴν εἰς τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν αὐτοῦ, ἐξέτιμησε καὶ συνέστησε.

Προσεχῶς ἀναλυτικώτερον ἐπὶ τοῦ ἔργου τούτου, τιμωμένου ἀντὶ μόνον μιᾶς καὶ ἡμισείας δρ.

A. B.

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ πρεσβυτέρου κ. Ἰωάννου Μαρτίνου εἰς ὄρατον τεύχος ἐπίτομος βιογραφία ἀπάντων τῶν Βυζαντινῶν αυτοκρατόρων, ἀνερχομένη τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν εἰς 85 μετὰ κεχρωματισμένης εἰκόνας ἐνὸς ἐκάστου τούτων.

Τὸ βιβλίον τοῦτο ἐκπονηθὲν μετὰ μεγίστης ἀκριβείας θεωροῦμεν

ἀναγκαϊότατον διὰ πᾶσαν οἰκογένειαν, δι' ἧς καὶ συνιστῶμεν τὴν ἀποκτῆσιν αὐτοῦ, τιμωμένου ἀντὶ δραχμῶν τριῶν μόνον.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Καὶ κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ὁ γαλλικὸς θίασος νέας ἔδρεψε δάφνας. Δὲν δυνάμεθα δὲ ἢ νὰ συγχαρῶμεν ἀπὸ καρδίας τοὺς κ. κ. διευθυντὰς διὰ τὸ ἐκλεκτὸν τοῦ προσωπικοῦ καὶ τὴν ποικιλίαν τῶν δοθέντων μέχρι σήμερον παραστάσεων. Οἱ πρωταγωνιστοῦντες ἐν παντὶ καὶ πᾶσι κκ. Lassale καὶ Douchet κατέκτησαν δικαίως τὰς συμπαιθείας πάντων ὁμολογητέον δὲ ὅτι καὶ ὁ καὶ ἡ κ. Charlet μετὰ τοῦ κ. καὶ τῆς κ. Creteaux ὑποκρίνονται ἐπίσης τεχνικώτατα ὡς καὶ ὁ κωμικὸς κ. Monelair. Ἐλπίζομεν ὅτι τὸ κοινὸν θέλει φιλοτιμηθῆναι νὰ ἰκανοποιήσῃ τοὺς κόπους τῶν καλῶν ἡθοποιῶν, προστοιμάζον διὰ τὰς εὐεργετικὰς αὐτῶν ἐσπερίδας ἐκτάκτους καὶ ἀπροδοκίτους ὅλως εὐχαρίστους ἐκπλήξεις.

ΣΥΝΤΑΓΗ

Π α ν τ ε σ π ά ν ι α. — 4 κορούς, 2 λευκά ὠῶν, 36 δρ. ζακχάρης, 27 δρ. καλοῦ ἀλεύρου

Κτυπάτε τοὺς κορούς καὶ τὰ λευκά τῶν ὠῶν μετὰ τῆς ζακχάρως ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν' τότε προσθετετὸ ἀλεύρον καὶ ἀφοῦ ἀναμιχθῆ καλῶς ῥίπτετε ὀλίγην βανίλιαν ἢ φλοῖον πορτοκαλίου ἢ λεμονίου καὶ ἤμισον κιβαθικόν ρουμιού, θέτετε τὸ μίγμα ἐντὸς βουτυρομένης φόρμας καὶ ψήνετε ἐντὸς μετρίου φούρνου ἐπὶ 35 λεπτά τῆς ὥρας.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ κ. Καλλιόπη Σκόρδια διδάσκαλος πεπειραμένη, διαμείνασα ἐπὶ τριετίαν ἐν Γερμανίᾳ, ἐνθα περὶ τὴν ἐκμάθησιν τοῦ Φροεβελιανοῦ συστήματος ἠσχολήθη, εἰσαγγουσα αὐτὸ καὶ εἰς τὸ ἐν Ὁδησσῷ νηπιαγωγεῖον τὸ ἐπὶ ἐξαιτίαν εὐδοκίμως ὑπ' αὐτὴν λειτουργήσαν, συνέστησεν ἐνταῦθα ἐν ὁδῷ Σώλωνος καὶ ἀπέναντι τοῦ σχολείου τῶν Καλογραῶν ἰδιωτικὸν Παρθεναγωγεῖον, περιλαμβάνον τέσσαρας τάξεις προκαταρκτικὰς καὶ τιμῆμα Νηπιαγωγικόν, ἐν οἷς πλὴν αὐτῆς διδάξουσι καὶ ἕτεραι διδασκάλλισσαι. Γαλλίς δὲ καὶ Γερμανίς προσληφθήσονται διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ξένων τούτων γλωσσῶν.

Δίδατρα διὰ μὲν τὸ νηπιαγωγεῖον ὠρίσθησαν δρ. 8 κατὰ μῆνα, διὰ τὸ α' προκαταρκτικὸν τιμῆμα δρ. 40, διὰ τὸ β' δρ. 42, διὰ τὸ γ' δρ. 44 καὶ διὰ τὸ δ' δρ. 45.

Συνιστῶμεν θερμῶς, τεῖς κ. κ. ἀναγνωστρίαις ἡμῶν τὴν ὑποστήριξιν τοῦ καλοῦ τούτου νεοσυστάτου Παρθεναγωγείου.

ΣΟΦΙΑ ΕΑΡΟΣ

Πάρετέ τα ἀπ' ἐμπρός μου αὐτὰ τὰ μαχαίρια, ἐπανέλαβεν ἡ Αἰκατερίνα, ὀπισθοχωροῦσα μετὰ φρίκης, δὲν θέλω νὰ τὰ βλέπω.

Δός μοι λοιπὸν τὸ ἐν, εἶπεν ἡ Κκ Hubert.

Ὁ Μάξ ἤρξατο ἀνησυχῶν διὰ τὴν ταραχὴν τῆς ἀδελφῆς του.

Ἀλλὰ δὲν καταλαμβάνεις, ὅτι δὲν θέλω νὰ τὰ ἐγγίσω, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα κρύπτουσα τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν τῆς, δὲν ἐννοεῖς, ὅτι δὲν θέλω νὰ διαπράξω ἐγκλημα.

Ἐγκλημα! Τί λέγεις λοιπὸν; ἀπήντησεν, ἡ μήτηρ, μὴ ἐννοεῖς ποσῶς τὸ αἷτιον τῆς σκηνῆς ταύτης, ἐνῶ ὁ πατὴρ ἐξῆκολούθει τρώγων βλακωδῶς.

Ὁ Μάξ ἔλαβε τὰ δύο μαχαίρια καὶ τὰ ἔδωκεν εἰς τὴν μητέρα του.

Ἐλα, Αἰκατερίνα, τῆ εἶπε, κάθησε· ἡ μήτηρ δὲν σὲ ἐπέπληξε, διότι δὲν τῆ ἔδωκας μαχαίριον· εἶναι τόσον μικρὸν τὸ λάθος σου· κάθησαι λοιπὸν καὶ φάγε.

Ἡ Αἰκατερίνα πεισθεῖσα ὅτι τὰ μαχαίρια ἀφρέθησαν ἀπ' ἐμπρός της, ἐκάθισε καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἡσύχως.

Τρεῖς ἐβδομάδες παρήλθον ἀνευ νέου τινὸς ἐπεισοδίου, μεθ' ὃ νύκτα τινὰ ὁ Μάξ, μόλις ἀποκοιμηθεῖς, ἀφυπνίσθη ὑπὸ ὀδυνηρᾶς φοβερᾶς κραυγῆς συνοδευθείσης ὑπὸ βημάτων σπυρόντων ἐν τῷ παρακειμένῳ δωματίῳ.

Ἠγέρθη ἐντρομος καὶ πρώτη σκέψις του ὑπῆρξεν ἡ τῆς ἀδελφῆς του.

Προσέδραμεν ἀμέσως εἰς τὸ δωμάτιον αὐτῆς, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἦτο ἐκεῖ. Στεναγμὸς ἠκούσθη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς μητρὸς του, ἐνθα ὁ Μάξ ἐσπευσεν. Φρικῶδες θέαμα ἀνέμενεν αὐτόν.

Ἡ μήτηρ του ἦτον ἐξηλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, τὸ στήθος ἀνοικτὸν ὑπὸ εὐρυτάτης πληγῆς, ἐπόθεν τὸ αἷμα ἔρρεε κρουνηδόν· ἦτο νεκρά.

Ἡ Αἰκατερίνη εἶχε φονεύσει τὴν μητέρα της καὶ ἐσκυμμένη ἐπὶ τῆς κλίνης μετὰ τὴν ἀχνίζουσαν μάχαιραν ἀνά χειρὰς, ἐξήταζε μετὰ κτηνώδους περιεργίας τὸ τραῦμα.

Τί ἔκαμες ἀθλία ἀνεφώνησεν ὁ Μάξ.

Ἡ Αἰκατερίνα ἤρχισε νὰ γελά.

Ὁ Μάξ ἐπεκαλέσθη τὴν βοήθειαν τῶν γειτόνων, οἵτινες ἐσπευσαν πρὸς τὸν ἱατρὸν. Ὁ ἀστυνόμος εἰδοποιήθη καὶ ἐπιστοποίησε τὴν διάπραξιν ἐγκλήματος.

Ἡ Αἰκατερίνα συνεσπειρωμένη εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ δωματίου, περιειργάζετο τὰ περὶ αὐτὴν διατρέχοντα, ὡσεὶ μὴ ἐνείχετο εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην.